

Ovšem, by tu byl t. zv. zkrácený příděl, musil by odprodej sporné pozemkové části vlastníkem žalobců býti Státním pozemkovým úřadem schválen. Prvý soudce uvádí, že přípisem přidělového komisariátu a přípisy Státního pozemkového úřadu zjištěno, že »odprodej stal se již předem se souhlasem pozemkového úřadu«, neudává však dotyčné přípisy podle jich data a čísla a v přípisech ve spisech založených nelze se takového potvrzení souhlasu předem daného, který by ovšem stačil, nikde dočísti, nebudou-li tedy přesně tyto přípisy udány anebo nebudou-li to žalovanými doznáno, bude třeba to teprv vyšetřiti, což jest jediným bodem, činícím věc nezralou k rozhodnutí. Sice na nastalý průpad nemělo by to vliv, ježto se dokonál vždy uplynutím třiceti dnů od poznámky zamýšleného převzetí, avšak odprodej bez schválení Státního pozemkového úřadu jest podle § 7 záb. zák. neplatný (nicotný), nezakládá žádných práv pro kupujícího a nebyli by tedy žalobci k žalobě oprávněni, kterýž nedostatek žalovaní jim také skutečně namítali, třeba že slovně z toho důvodu, že nejsou »ještě« vlastníky sporného pozemku.

Čís. 10222.

Předpis § 58 ex. ř. o vyloučení navrácení v předešlý stav při zmeškání lhůty nebo roku platí i v řízení o prozatímních opatřeních.

O návrhu podle § 394 ex. ř. nekoná se ústní jednání.

(Rozh. ze dne 10. října 1930, R I 758/30).

V řízení o náhradu podle § 394 ex. ř. zamítl s o u d p r v é s t o l i c e návrh na povolení navrácení v předešlý stav ohledně lhůty k podání rekursu. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení zrušil a odmítl návrh na navrácení v předešlý stav. D ů v o d y : V souzeném případě jde o nárok po rozumu ustanovení § 394 ex. ř. Podle ustanovení § 402 ex. ř. platí i pro řízení o prozatímních opatřeních předpisy exekučního řádu, pokud není nic odlišného v kapitole o prozatímních opatřeních. Podle § 58 ex. ř. jest navrácení v předešlý stav při zmeškání lhůty neb roku v exekučním řízení nepřipustné. A poněvadž v tomto směru není v §§ 378 až 402 ex. ř. nic odlišného ustanoveno, jest návrh takový v řízení o nich nepřipustným. Vzhledem k tomu, že jde o předpisy práva donucovacího, takže jest jich dbáti z úřadu, jest usnesení prvního soudu rozhodující věcně o návrhu, jako zmatečné zrušiti a návrh odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu,

n e b o ť

jeho vývody není vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení, k němuž se vzhledem k vývodům stížnosti dodává, že opačnému mylnému názoru stěžovatelky nesvědčí ustanovení § 58 druhý odstavec ex. ř., podle něhož ustanovení o nepřipustnosti ob-

novy nemá platnost pro rozepře, které vzniknou za exekučního řízení a z něho, neboť jde o ustanovení velící, a proto ho nemůže býti použito na jiné případy, než právě na ty, o kterých mluví citovaný zákon. Ostatně se stěžovatelka mylně domnívá, že o návrhu na náhradu za majetkové újmy, které byly způsobeny odpůrci zatímným opatřením podle § 394 ex. řádu, jest zahájití ústní jednání. Ústní jednání smí býti v exekučním řízení provedeno jen tam, kde to zákon výslovně nařizuje. Příklad § 394 ex. řádu tu nedopadá. V něm rozhoduje soud bez ústního jednání po výslechu stran, třebaže může při tom postupovati také podle § 55 třetí odstavce ex. ř. a třebaže může výši náhrady určit i podle volného uvážení (§ 273 c. ř. s. a § 78 ex. ř.).

Čís. 10223.

Úrazové (nemocenské) pojištění dělnické.

Předpis § 1 (4) čís. 4 zák. o úraz. poj. ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888, jest výčetný, nikoliv příkladný.

Pokud podléhají živnostenské a hospodářské podniky lesnické úrazovému pojištění (nemocenskému pojištění podle zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák.).

Zaměstnanec nemůže se domáhati na zaměstnavateli náhrady škody proto, že nepřihlásil podnik k úrazovému (nemocenskému) pojištění.

(Rozh. ze dne 10. října 1930, Rv I 1238/29).

Žaloba, o niž tu jde, byla založena na to, že žalobci, an ho žalovaný nepřihlásil k úrazovému a nemocenskému pojištění, ušla úrazová a nemocenská podpora, příslušející mu pro úraz při kácení lesa v roce 1910. Žaloba žádá náhradu příslušných podpor, prý 90.000 Kč, a kromě toho bolestné 90.000 Kč. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Jest nesporno, že žalobce utrpěl buď v roce 1909, jak tvrdí žalovaný, nebo v roce 1910, jak tvrdí žalobce, byv zaměstnán jako dřevařský dělník u lesní správy žalovaného v J. při kácení jedle úraz. Žalobce tvrdí, že následkem tohoto úrazu a opomenutí žalovaného přihlásiti ho k úrazovému a nemocenskému pojištění, utrpěl zažalovanou škodu. Jde proto o žalobu o náhradu škody. Žaloba taková předpokládá však nejen škodu, nýbrž podle § 1294 obč. zák. i bezprávný čin, který může býti buď pozitivního nebo negativního rázu, tak zv. opomenutí. O takovéto opomenutí by v souzeném případě podle přednesu žalobce šlo, pokud se žalobce domáhá náhrady škody za ušlý mu úrazový důchod a ušlou mu nemocenskou podporu. Než opomenutí jest jen tehdy bezprávním, je-li tu po zákonu povinnost k pozitivnímu jednání v souzeném případě, byl-li žalovaný podle zákona povinen přihlásiti žalobce k úrazovému a nemocenskému pojištění. Zda tu tato povinnost byla, jest, pokud jde o úrazové pojištění, posuzovati podle zák. ze dne 28. prosince 1887 čís. 1 ř. zák. z r. 1888, který v čase žalobcova úrazu pro posouzení pojistné povinnosti byl směrodatný. Správně uvádí procesní